

párhuzamos

sötéten tátog az égbolt
a csillagok mint eltévedt hajók
a ködből kiáltanak.
vársz valamire
a felismerés felhasítja a köd
rideg burkát
a párhuzamosok mégsem
találkoznak a végtelenben
ökölbe szorítom hogy
ne lásd ahogyan
tenyeremben
Orfeusz fáradtan lehunyja
szemét.

tenyeremre

Isten szemét rajzoltad
a virtuális gyóntatószékben
ujjaim közül mint homok
folyik a hazugság
a feloldozás örökre elnapolva

a világhálón fennakadva

áldozat vagy
attól a pillanattól fogva
mióta légynek álcázva magad
fekete özvegyként csetelsz
és botolsz a billentyűkön
míg ujjad megnyomja
delete

hamu

Margó királyné lépked
hugenották véres tetemei fölött
boldogan szerelmese felé
fán lóg kidülledt szemei
válaszolni már nem tudnak
kezdődhet a monológ...
hátrahagyva a vicsorgó kutyákat
véres cafatokat csontokat obulusokat
levakarja tenyeréről a szemet
kezét örökre ökölbe zárva
elégeti költője könyveit
s a hamuval boldogan beszórja fejét
két vak vándor
a kötélén egymás felé egyensúlyozva
lezuhan
Margó késsel erszényében
az utolsó ölelés reményével
kolostorba vonul
a könyvek hamuját
papírhajókba szórva
leereszti a csatornán